

Відомо, що ще «три групи прислівників стоять осторонь: питальні (*interrogative*), відносні (*relative*) та сполучникові (*conjunctive*) прислівники» [3, с. 247]. Проаналізувавши інформацію про ці групи, ми з'ясували, що прислівники, що належать до цих груп, відіграють особливу роль у формуванні особливих питань та творенні деяких видів підрядних речень [3; 5].

До прикладу,

When are you going?

This is the city where I was born.

He went to the supermarket; however he did not buy anything.

Висновок. Прислівник – це слово чи словосполучення, яке модифікує або кваліфікує прикметник, дієслово, прислівник чи групу слів, виражаючи місце, час, обставини, спосіб, причини, ступінь тощо. Як частина мови, прислівник має власне, конкретне номінативне значення і строго визначений. Прислівник класифікується по різному, оскільки багато мовознавців представляють власні точки зору щодо способу класифікації. Найпоширеніші класифікації за творенням, а також за значенням.

ЛІТЕРАТУРА

1. Блох М. Я. Теоретическая грамматика английского языка: учеб. Для студентов филол. фак. ун-тов и фак. англ. яз. педвузов. Москва: Высш. школа, 1983. 383 с.
2. Верба Л. Г. Грамматика сучасної англійської мови. Київ : ТОВ «ВП Логос-М», 2015. 352 с.
3. Каушанская В. Л. Грамматика английского языка: пособ. для студ. педаг. ин-в и ун-в. / В. Л. Каушанская, Р. Л. Ковнер, О. Н. Кожевникова, Е. В. Профкофьева, З. М. Райнерс, С. Е. Сквирская, Ф. Я. Цырлина. Москва : Страт, 2006. 320 с.
4. Раєвська Н. М. Теоретична граматики сучасної англійської мови – Modern English Grammar : підруч. для студ. фак. романо-германської філ. ун-тів і пед. ін-тів іноз. мов. Київ : Вища школа, 1976. 304 с.
5. Утевская Н. Л. English Grammar Book = Грамматика английского языка : учеб. пособ. Санкт Петербург : Антология, 2007. 544 с.
6. Хоменко Е. Г. Грамматика англійської мови : навч. посіб. 2-ге вид., випр. Київ: Знання-Прес, 2007. 606 с.

Чорна О. І.

група МАМ–11 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Бабій Л. Б.

ALLUSIONS AS A MEANS OF EXPRESSING THE INTERTEXTUALITY IN DAN BROWN'S «INFERNO»

The perception and correct interpretation of a literary text is related to the polysemantic nature of the writer's language. The author often applies a variety of stylistic devices and uses information from different sources. This interaction of several texts at different levels is called *intertextuality*. One of the most common and leading means of expressing intertextuality is considered to be an *allusion*.

The studies of this phenomenon occupy a significant place among the topical issues of modern linguistics. Thus, the **aim** of the research is to define the notion of allusion, its key features and types as a means of expressing intertextuality in the novel «Inferno» by Dan Brown. A thorough analysis shows that the term «allusion» has an ambiguous nature of interpretations.

There are several definitions of the term «allusion». The Oxford Dictionary defines it as 1) a play upon words, a word-play, a pun; 2) symbolic reference or likening; a metaphor, allegory; 3) covert, implied or indirect reference; a passing or incidental reference [3, p. 348].

Many researchers have been engaged in systematization of the types and functions of allusive units (I. Galperin, E. Dronova, G. Denysova, A. Mamaeva, O. Morozova, G. Slyshkin, R. Thomas, M. Tukhareli).

The title of D. Brown's novel «Inferno» itself is an example of an allusion. «Inferno» (the Hell) is the name of the underworld in Dante Alighieri's epic poem «The Divine Comedy», which portrays hell as an elaborately structured realm. The characters of the novel «Inferno» are looking for a dangerous virus called «Inferno», created by scientist Bertrand Zobrist to save humanity from overpopulation and death. Here several ways of the interpretation of Inferno are identified. They are expressed with help of the following metaphors «virus», «key», «technology», «plague».

Taking into consideration the criterion of the source of allusions, they are divided into historical, biblical, literary, art, mythological and scientific allusions.

Historical allusion is a reference to some historical events of the period or historical figures. **Biblical** allusions contain allusion units that refer to the Bible and other sacred literary texts or religious personalities, objects, phenomena, events etc (e.g. manna from heaven). **Literary** allusions contain references to literary works, episodes, plots, phrases, events or characters of these works. **Art** allusion – a reference to works of art: famous paintings, sculptures, films etc. **Scientific** allusions contain a hint at scientific achievements and are expressed with the help of scientific terms. **Mythological** allusions are considered as a kind of allusion that refers to a mythological plot or character. (e.g. Pandora's box).

Having analysed different ways of interpreting the notion of allusion, we have concluded that allusion is a reference to certain events, facts, personalities, characters of other texts. Like any other phenomenon, allusion possesses some key features. It increases the volume of «sources», allows the use of other stylistic means and can express the content explicitly and implicitly. The extensive usage of allusions is the peculiarity of Dan Brown's novel «Inferno». The most adequate classification is the one of the source of allusions that includes historical, biblical, literary, scientific, mythological and art allusions.

REFERENCES

1. Гайдар В. П. Роль алюзії у створенні художності літературних творів. *Наука в інформаційному просторі: матеріали VII міжнар. наук.-практ. конф.* 29–30 верес. 2011 р. Іноземні мови та регіоназнавство. Культурологія. Філологія. 2011. С. 36–39.
2. Brown D. *Inferno*. London: Transworld Publishers, 2013. 626 p.
3. *The Oxford English Dictionary* / ed. Robert W. Burchfield. 2nd edition. New York: Oxford University Press, 1989. Vol. 1. 1032 p.
4. Delahunty A., Dignen S., Stock P. *The Oxford Dictionary of Allusions*. 1st ed. New York: Oxford University Press, 2001. 471 p.

Шевченко В. В.

група УА–44 (Національний університет
«Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка)
Науковий керівник – к. ф. н., доцент Хомич Т. Л.

АНОРМАТИВНІ ВИЯВИ ДІСЛІВНОГО КЕРУВАННЯ В СТУДЕНТСЬКОМУ МОВЛЕННІ

Синтаксична сполучуваність – візитівка будь-якої мови, адже саме синтаксис індивідуалізує мову, надає їй унікальності та неповторності.

Твердження про те, що синтаксична сполучуваність виявляє національну специфіку мови, давно вже стало фактом. Пильної уваги потребує проблема порушення нормативного керування українських дієслів, значною мірою пов'язана з тривалими тенденціями копіювання чужомовних моделей побудови синтаксичних одиниць.